

להעניק לחתן חנוכה מכסף "כמנהג בעלי בתים חשובים דפה". עצם הרצון לקנות חנוכה היה ברור, אך מחירי הכסף כעת מרקיעים שחקים, כיצד נשיג כלי מכסף טהור, כאשר הפרוטה אינה מצויה בכיסנו.

הוי אומר:

חנוכה - ניחא, אבל מכסף - מנלן?

אמרתי לעצמי: "הרי כבר למדתי במסכת סוכה, כי צריך להתפלל על חנוכה, ולא על כסף! מבקשים מאבא מה שצריך, בלי להתערב יותר מדי בפרטים... והתחלתי להתפלל על כך. יום אחד התגנבה לי מחשבה: "באמת, מה אתה מתעקש להתפלל על חנוכה, וכי בגלל שצנחה לך מן השמים מרפסת, גם חנוכה תצנח לך? השכנים הרי לא צפויים לבנות מרפסת מעל הויטרניה..."

אך למרות הרהורים אלו שהציקו לי, התחזקתי באמונתי והמשכתי בתפילותי, "טאטע, איך דארף א מנורה!"

ואכן גם חנוכה צנחה מהשמים!

ברשותו של חמי שליט"א היתה מונחת במשך שנים ארוכות חנוכה, שנרכשה לפני כ-20 שנה עבור חתנו. מאחר שנישואי הזוג עלו על שרטון, נותרה החנוכה מונחת כאבן שאין לה הופכין.

באחד הימים חמותי ערכה סדר בבית והיא נתקלה בחנוכה, והציעה לנו ליטול אותה, שהרי ידוע היה שאנו זקוקים לחנוכה עבור החתן.

זוגתי התלבטה אולי הדגם מיושן, ואין טעם להעניקו לחתן הטרי, אך אני שהרגשתי לפתע כי התפלה שוב עשתה פירות בלתי צפויים, מיהרתי לומר: "כן, החנוכה הזאת אמורה להגיע אלינו", התפללתי על חנוכה וה' שלח לנו אותה. ובאשר לדגם הישן? הבה ונמתין למוצא פיה של הכלה.

תבקש כסף כדי לבנות, אלא בקש את עצם הדבר לו אתה זקוק - סוכה. אל לנו להשיא עצות לבורא עולם כיצד לפתור את בעיותינו. אם חסרה לנו סוכה - מתפללים על סוכה, ולא מבקשים כסף מתוך מחשבה ש'עם הכסף כבר נסתדר ונבנה'.

מעבר לאמיתות הדבר, היה בעצה זו חכמה רבה, שכן כאמור, גם אם הייתי מקבל כסף, זה אמור היה להיות מופנה לפירעון חובות, עכשיו כשהתפללתי על הסוכה עצמה, יכולתי יותר להתחזק שהקב"ה יתן לי סוכה - מבלי קשר לעניינים הכספיים, למרות שקשה היה לי לנחש באיזו צורה אנו אמורים לקבל סוכה מן השמים...

אימצתי את דבריו בחום. מדי יום, לפחות פעם אחת בברכת שומע תפילה, שטחתי את בקשתי כי אנו זקוקים לסוכה, והוספתי: "גם עוד כמה מטרים בסלון, יעזרו לנו מאוד".

כעבור תקופה, פנו אלינו השכנים בבקשה לבנות מעל הסוכה שלנו. כדי לאפשר זאת, הם הציעו לבנות עבורנו מרפסת סוכה חלופית, מהלך שיזכה אותנו גם בסלון מורחב במספר מטרים, וגם בסוכה חדשה ומרווחת.

הבנתי מיד כי תפילותי עשו פרי. השבתי להם שאסכים למהלך, בתנאי שיקבלו על עצמם את בניית המרפסת והסלון בהתאם לצרכינו, ללא כל השתתפות כספית מצדנו, שכן הדבר אינו באפשרותנו.

בסופו של דבר, אכן נבנתה עבורנו מרפסת סוכה רחבת ידיים, כפולה בגודלה מזו שתכננו בעבר, ובנוסף זכינו להרחבה המיוחלת של הסלון.

הודו לד' כי טוב כי לעולם חסדו!

מאז שנקלענו לאותו קושי כלכלי, אנו חווים השגחה פרטית מפעימה על כל צעד ושעל. ישנם ימים ושבועות בהם השגתו של כל כיכר לחם מלווה בסיפור פלאי של השגחה עליונה ניסית, אשר ייתכן ועוד אעלה אותם על הכתב בהמשך. אולם כאן המקום לשתף בסיפור נוסף, המהווה המשך ישיר לתובנה הקודמת.

בתקופה שבין האירוסין לחתונה, נדרשנו כנהוג לרכוש מתנות לחתן הטרי. לקראת חג החנוכה עלינו

סוכה מן השמים

תודה ענקית, הגיליון נקרא אצלנו בבית בשקיה. אני במהלך רכישת דירה עבור צאצאי שנישאו במו"ט, וכבר כמה חודשים יש עיכוב מצדנו בתשלומים האחרונים, הדיירים הקודמים עזבו כבר את הדירה, ואנחנו עדיין לא יכולים לקבל מפתח, ואנו צפויים לתביעה בגין הפרת חוזה. יודעני כי "כל עכבה לטובה" ואנו מצפים לישועה. אמרתי לעצמי: נפרסם סיפור של השגחה פרטית מופלאה שהיה לי, כדי שיהיה לנו לזכות, ובעז"ה אחרי שהדירה תעבור לרשותנו בצורה הטובה ביותר בס"ד, בל"נ אשלח סיפור נוסף, אולי של הדירה בע"ה!

היה זה באחת השנים האחרונות, בעת שישבנו בצל הסוכה. ב"ה המשפחה התרחבה, במהלך השנה האחרונה נוסף לנו בן, חתני הצטרף למשפחה, וגם נכד נולד בשעה טובה, וכולם זקוקים למקום ראוי בסוכה, לא רק "ראשו ורובו".

גם עד היום הסוכה לא היתה מרווחת מדי, והגענו למסקנה כי אין ברירה, לשנה הבאה אנחנו חייבים לדאוג לסוכה גדולה יותר. יש לנו אופציה לבניה, ואי"ה, לשנה אחרת, הסוכה שלנו תהיה כפולה בגודלה.

אולם רבות מחשבות... במרוצת השנה נקלענו למצב כלכלי מורכב. נאלצנו לסגור את העסק המשפחתי, ונותרנו עם חובות כבדים. ידעתי היטב כי גם אם יגיע לידי מהיכנשהו סכום משמעותי, לא אוכל להפנותו לבנייה, שכן בראש ובראשונה חובה עלי לפרוע את חובותי. מה גם שבין נושי נמנו שכנים וידידים המתגוררים בסמיכות, המצפים למועד בו אוכל להשיב להם את כספם. ומאידך - הצורך בסוכה מרווחת נותר בעינו, ולא ראיתי כל פתרון מעשי באופק.

באחד הימים יצא לי לשוחח עם אבי שליט"א בענין זה, אבי יעץ לי: תתפלל לה' שאתה זקוק לסוכה. - אל

בטחוני בצורה – הוא אדצד – פרשת נצבים וילך פ"ו ~ עמ' 2 ~

התפילות, שאדברה זהו הנוי של הטלית שניכר **שהתפללו עמה**, אך פשוט שגם לדבריהם יש להיזהר שלא תהיה הטלית **קרועה או מלוכלכת ממשי**, וכפי שהזהיר בפלא יועץ (עורר ציית) "צריך לזהר לקיים זה א-לי ואנוהו בטלית נאה, **שאם מלוכב בגדים נאים, והטלית קרוע ובלוי - הלא יבוש בעוה"ז ויכלם לעוה"ב** וכדי בזיון וקצף".

ומרן הגר"מ שטרנבוך שליט"א כותב (בתשובות והנהגות ח"ג סימן ז) **שיש משום 'ביזוי מצוה' בטלית שאינו נקי**. ומוסיף לחדש שכיון שאדם מתבייש לצאת לרחוב עם טלית מוכתמת, הרי נפסק בהלכה (א"ח סי' טו) שטלית כזו שאדם אין יוצא עמה לשוק **אין יוצאים בה ידי חובה!**

ואחרי בקשת המחילה, כאן מקום אתי להקדיש כמה מילים גם **לנרתיקי הטלית ותפילין**.

המג"ש שלי במכינה לשיבה קטנה **הגרא"ד יעקבזון** שליט"א, כשהיה רואה נער בר מצוה מחזיק את נרתיק התפילין **בידו ולא תחת בית שחיו בדרך כבוד** היה עוצר אותו ושואל אותו: **צדיקל, מה זה יש בידך? "א זעקל צוויבל"?** שקית בצלים?

וכלפי מה הדברים אמורים? אין בכוונתי לשכנע אנשים לרכוש להם דווקא נרתיק **מנוצה של עזים שנשחטו בקדושה באורגוואי**... ואף לא להטיף מוסר למניחים את הטו"ת בשקית שעליה פרסומת פלונית, שמאן דהו כתב ספר להוכיח שזהו העוון שכל הדור נתפס עליו... אך יש הטועים לחשוב כאילו מנהג ישראל הוא מקדמת דנא לעטוף את התפילין יחד עם נרתיקם **בתוך נרתיק ניילון ובו י"ב קרעים, כנגד י"ב שבילים שנקרעו בים לי"ב שבטים**. ויש גם ששקית התפילין שלהם נראית כמו **מרכז למיחזור נייר**... ובכן, אין כאן חובה או מנהג ישראל... **הניילון** הופיע בארצנו לפני כ-75 שנים בלבד. אני עוד זוכר שהסתדרו עם נרתיק מקטיפה בלבד. **אם מצבו של "נרתיק הניילון" שלכם הוא כזה שלא הייתם משתמשים בו כמעיל גשם או כיסוי למגבעת... אז אל תאפסנו בו את היקר לנו מכל**. תשקיעו 20 ש"ח ותרכשו ניילון חדש. אפשר דרא ויש היום גם תחליפים **מכובדים ויקרים יותר**. ואם אין לכם פנאי או **ממון**, אנא בטובכם, **פשוט תיטלו מחר בבוקר את הניילון המבייש, ותגנזוהו**.² שכן, גם אם תשתמשו בנרתיק הקטיפה כמות שהוא, **"ללא כיסוי מגן"** במשך עשרים שנה, הוא עדיין לא ייראה כל כך נורא כפי שהוא נראה עכשיו בתוך הניילון המסכן הזה... מה גם שעוד עשרים שנה אין סיכוי שעוד תהינו לצאת עם אותו כיס של תפילין שאתם מחזיקים בו היום...

ומילה אחת של "התחדשות" גם עבור אלו שהטלית שלהם **מבהיקה ביופייה**: **כדאי להציץ לפעמים לפני העיטוף, ב"הי רצון" שמופיע בסידורי עדות המזרח**.

ואננם כדי להדר במצוות. למרות שבכל המסירות הגדולות יש בצד גם דוכן קטן עם הכותרת **"כשר לברכה"** וכל אחד יכול לקיים את המצוה כהלכתה במחיר שאינו עולה על **50 ש"ח**, זה משמש בעיקר כדי לרכוש סט **לילדים** לשם **מצוות חינוך**, או כמו במקרה שלי - **כדי לקשט את הסוכה**...

זכרתי ימים מקדם בטרם באו לעולם לולבי **"דרי"**, כאשר **בתום יום שלם של חיפושים** בעשרות דוכנים תחת השמש הקופחת, הייתי מגיע הביתה עייף - אך מרוצה, כשידי אוחזות בזהירות מופלגת **לולב צמוק ושברירי**, כזה שהיום היה מקוטלג אי שם באמצע ומטה...

עם ישראל **מהדר במצוות**, וכל יהודי מוציא על ארבעה מינים מאות שקלים ויותר, כל אחד כפי יכולתו הכלכלית ודרגתו בהידור המצווה, שכן הכתוב אומר **"זה א-לי ואנוהו"** ודרשו חז"ל **התנאה לפניו במצוות**.

אלא שלמרבית הפלא, בעוד בנוגע לארבעת המינים **"ואנוהו"** מתקיים בהידור רב, לעומת זאת - כשניכנס מחר בבוקר לבית הכנסת נפגוש לא מעט יהודים **שה"טלית של מצוה"** שלהם נראית כמו... בעצם **עדיף שלא לומר!**

לעיתים **הפסים הלבנים מתקנאים באחיהם השחורים** ומנסים להידמות להם, בצבע מוקה או קקאו הנוטה לשחור, ויש גם כאלה שבצידי הטלית מותקנים להם כעין **"פתחי אוורור"** "כמוציא ריחון", וכדאי ביזיון וקצף... ואם על המלך טוב - ימהרו **לכבסה או להחליפה**, כיום בעידן המסירות השונות, זה **ממש לא כל כך יקר!**

הדבר לא נובע **מזלזול חלילה**, מדובר ביהודים שמקפידים על טלית עם **כל ההידורים**, עם **קשירות מהודרות** וגם חוליות, ואפילו פתילים של **"ניפוץ לשמה"**. זה נובע **מחוסר תשומת לב**. בשבת ויו"ט רוב עם ישראל מתעטר בטלית צחה ובוהקת, ואילו **בימות החול** אנשים טרודים בעסקיהם וממהרים, ואין להם פנאי ויישוב הדעת לשים לב כיצד נראית הטלית שבה הם מתעטפים. מצבה של הטלית **של זה שעומד לפניכם, בדרך כלל יותר מוכר להם ממראה של הטלית שלהם עצמם**... זכרתי בימי בחרותי כיצד לקראת ברכת כהנים הייתי מחזר כל פעם אחרי מי שישאלני טלית. ידעתי כבר מראש ממי **כדאי** לשאול, וממי יש **להתרחק** כמטחוני קשת כדי שלא יציע לי את טלית... וכאן הבן שואל: **זה א-לי ואנוהו, להיכן הלך?** והרי אמרו חז"ל במפורש: (שבת דף קלג:) **לעשה לך לולב נאה, טלית נאה, ציצית נאה**,¹ ונפסק כן להלכה בשו"ע ופ"ק, ובכך החיים האריך, שיש להקפיד שהטלית תהיה תמיד **מכובסת ונקיה**, נאה ולא **קרועה**.

אמנם מצאנו מגדולי הדורות שהידור להתעטף בטלית שניכר עליה **הרושם של עבודת**

משהגיעה החנוכה לידנו, נוכחנו לראות כי **אכן, מדובר בעיצוב שאינו עדכני זה עידן ועידנים, והחלטנו לקחת אותה להחלפה**. מכיוון שהיתה זו חנוכה כבדת משקל ואיכותית, כפי שהיו נוהגים לצרוף כלי כסף בעבר, התאפשר לנו להחליפה בחנוכה חדשה ומהודרת, **בתוספת תשלום מזערי בלבד**.

הנה כי כן קיבלנו שוב שיעור ב"השגחה פרטית", ה' כל יכול, גם להפיל עלינו **סוכה וחנוכה מן השמים**. הוא רק מחכה לנו **שנאמין, שנבוא לבקש!**

2. עקבות הנכת, - תוצאות n6e2:

יי"כ במיוחד על החיזוק בענין חזרת הש"ץ. דברך השפיעו עלי מאוד, בזכותך **זכיתי להתחזק בהמון חזרות הש"ץ** מאז. בעלונים כבר אינני מסוגל להסתכל, זכיתי **לסור מהרע**, אבל להצליח **שלא לחלום** - זו המשימה הבאה בתור, ומידי פעם כשאני נזכר בדברך ומצליח, זו **תחושה נפלאה**.

רציתי לחזק את ידך בניגוד למה שאי מי העיר שלא כדאי לכתוב על חיזוקים אחרים, **"כדי שהעלון לא יהפך לעוד עלון טורדני"**, ונראה שדבריו התקבלו על ידך במקצת, ואני הקטן טוען **שאדרבה, ההפך הוא הנכון!** ומי יודע אם לעת כזאת הגעת. כמו שאתה כותב מידי פעם, זה הכל מתנה שה' נתן לך, שלפני דברך הוקפצו למרכז הבמה, ודברך זוכים לתשומת לב ציבורית רחבה מאוד. ואולי זה לה' סובב כדי שיהודים יתחזקו בעוד עניינים חשובים?

ההשפעה שלך תהיה לא רק בענין אחד אלא בכל מרחבי האידישקייט, מה רע? מי שלא רוצה לקרא - פשוט **ידלג** על הטור הזה.

הרי הקב"ה חנן אותך במקלדת שהופכת **דיו לזהב, ממש כאותו "אלכימאי" של שער הבטחון**... ועל הסיפורים - לא יותרו כל כך מהר רבבות הקוראים המכורים שלך!

ובכן - לא קיבלתי את ההמלצה הגורפת - לפתוח **כל שבוע נושא אחר**, אבל אני כן שואב אומץ מהמכתב הזה ועוד רבים בדומה לו, כדי לנצל את הבמה, להצביע על עניין שהוא בגדר **"מת מצוה"** ופחות מקובל לעסוק בו:

תיכף כל עם ישראל יהיה עסוק **במצוות סוכה וארבעת המינים**. לא מעט יהודים כבר ברגעים אלה עסוקים בהכנות והשתדלויות להשגת אתרוג ולולב נאים. יש שעוסקים בזה בעשרת ימי תשובה, ויש שמתחילים אחרי יום הקדוש. הצד השווה שבהם - **יהודים משקיעים הונם**

¹ אין המכוון להעמיד כאן בפני ההלכה. יש בד' מינים עניינים הקשורים לד"ר "הדר", וכן חביבות מיוחדת למצוה עוברת. ההשוואה היא להמחשת הרעיון בעלמא.

² י"א שאם ניכר עליו ששימש לתפילין - הוא חייב גנייה. **למען הסר ספק**, אני לא מספק שרותי אבחון לטליתות ולנרתיקי תפילין.

בטחוני בצורה - הוא אדיר פרשת נצבים וילך פ"ו ~ עמ' 3 ~

כלא היה, עד כדי שלא ניתן היה להבחין אפילו באות אחת. תופעה זו רק חיזקה

בקרבי את הידיעה המדהימה, שאיש לא פתח את הספר בכל שמונה השנים שעברו עד היום הזה.

אכן, בשבילי נברא העולם!

רופא כל בשר ומפליא לעשות

יום שני, כ' באב, שעת אחה"צ בתקופה של חופשת בין הזמנים. התארחנו אצל קרובי משפחה לצורך שינוי אוויר ואווירה.

הגברים נסעו לירושלים, ואגף הנשים - ובהן גם רעייתי - יצאו לקניות כדי לנצל את המבצעים של התקופה. כעבור כעשר דקות רעייתי לא חשה בטוב, והן חזרו הביתה. היא חשבה שמנוחה קצרה תועיל ותשפר את ההרגשה, ולא רצתה לקלקל את התוכנית המשפחתית. לאחר מנוחה של כחצי שעה הן יצאו שוב להמשך הקניות. אולם הרגשתה לא השתפרה, והאבאים רק התגברו. היינו בעיר זרה, ובשלב מסוים היא ביררה על מוקד של קופת החולים, והלכה לשם בכוחות עצמה.

הרופא במקד הפנה אותה למיון. היא המתינה להגעתי מירושלים, וברגע שהגעתי נסענו מיד למיון - ובכך למעשה הסתיימה החופשה שלנו. הילדים נשארו בבית קרובי המשפחה

מדובר בראש ישיבה חשוב מאשדוד, שווחתי עם בנו כדי לשמוע פרטים מדויקים לקבל רשות מפורשת לספר את המעשה. וכך בהשגחה פרטית מופלאה - התאפשר לי לשלב אותו בהרצאה על השגחה פרטית.

הספר המתין לי בארון שמונה שנים תמימות

לקראת ראש חודש אלול חיפשתי לי איזו התחדשות בעבודת השם, והתייעצתי עם יהודי בעל צורה איזה ספר כדאי להתחיל לקבוע בו לימוד. הוא הקשיב לי, והמליץ לי על הספר בשבילי נברא העולם.

ניגשתי לחנות הסמוכה אך הספר לא היה במלאי. מכיוון שלא רציתי לדחות את ההתעוררות של ראש חודש אלול, היה לי חשוב להתחיל את הלימוד עוד באותו יום. פניתי אל בית הכנסת של "קהילת זוהר" הסמוך לביתי, שבו יש ספרייה עשירה, ורפרפתי על פני המדפים. מהר מאוד מצאתי את מבוקשי. שלפתי את הספר מהמדף, ולהפתעתי, ברגע שפתחתי את הכריכה, נפלה פתקית מן הדף הראשון. הייתה זו קבלה על רכישת הספר בספרי אור החיים. פתקיות מסוג זה [שפועלות בהדפסה תרמית] נוטות בדרך כלל לדהות ולהימחק במהירות, ולכן הסתקרנתי והצצתי בתאריך הרשום על החשבונית.

הופתעתי לגלות את התאריך הנקוב מחודשו הראשון של שנת 2018 למספרם. משמעות הדברים הייתה שלפני שמונה שנים טרח הגבאי או התורם ורכש את הספר הזה, ומאז הוא עומד וממתין רק לי. שכן, ברגע שמישהו היה פותח את הספר בשנים שחלפו, הקבלה הייתה נופלת ואובדת לחלוטין.

הרגשתי בחוש שהקדוש ברוך הוא דאג לי מראש, עוד לפני שמונה שנים, כדי שהספר שאחפוץ ללמוד בראש חודש אלול ימתין מוכן ממש מול ביתי. נרגש עד עמקי נשמותי, נטלתי עמי את הקבלה למזכרת על חסדי השם, הבאתי אותה הביתה והנחתי אותה על מדף נגיש מול עיניי כדי לזכור להודות תמיד.

אלא שלאחר ימים ספורים, כאשר ניגשתי להראות אותה למישהו, ציפתה לי הפתעה נוספת. הקבלה הייתה ריקה לחלוטין. הכיתוב שעליה דהה ונעלם

העיתון של שנה שעברה

אני מוסר הרצאות כדי לחזק יהודים באידישקייט. יום אחד קראתי באחד הגיליונות סיפור נפלא, אודות יהודי ת"ח חשוב

מאשדוד שחלה במחלת האלצהיימר ה", והם גילו כדור יקר מאוד שהיה מיועד בכלל למטרה אחרת, אך התברר שבחלק מהמקרים זה היה מחזיר אותו לצלילות דעתו למשך מספר שעות. לקראת חתונת נכדתו הם גמרו אומר להשיג עבורו את התרופה, כדי שיוכל להשתתף בשמחה ולהנות מכמה שעות של נחת וקורת רוח.

ואכן התרופה השפיעה לטובה, האיש חזר לצלילותו והגיע לחופה, אך מיד לאחר מכן נעלם! רק בסוף החתונה הוא חזר לאולם כשפניו קורנות מאושר. כששאלו אותו איפה הוא היה, הוא השיב: "קיבלתי במתנה כמה שעות של חיים, ולא יכולתי להרשות לעצמי לבזבז אותן על חגיגות. מהרתי לנצל את השעות הללו היקרות מפז - ללימוד התורה!"

ע"כ הסיפור שקראתי.

מאוד חפצתי לשלב את הסיפור הזה בהרצאה, כדי להמחיש להם מהו ערך של לימוד התורה - סם החיים של יהודי ש"כל חפצין לא ישוו בה". אך היתה לי בעיה. אמור הייתי להרצות בפני ציבור אינטליגנטי מחברי הנהלת בנק לאומי, וחששתי שיתריסו נגדי כי לא קיימת תרופה כזו לאלצהיימר, ויפקקו באמינות הסיפור.

באותו ערב צעדתי ברחוב שלא הייתי אמור לצעוד בו, וראיתי מגזין של עיתון חרדי מונח על הגדר. הכותרת על הכריכה היתה בנושא שעניין אותי, ולכן נטלתי את העיתון לידי ועלעלתי בו. פתאום העינים שלי נפלו על כתבה שכתב אחד המשתתפים באותה חתונה מדוברת שבסיפורנו. הכותב - אישיות מוכרת, תיאר שם ההתרחשויות לפרטיה, והוסיף שהוא חקר ובדק את המעשה ואימת שהסיפור התרחש בדיוק כך. הסתכלתי על התאריך שעל העיתון וראיתי שהוא יצא לאור בחודש סיוון שנה קודם לכן. בדיוק באותו ערב כשאני עברתי שם - מישהו הוציא את העיתון הישן הזה לרחוב, וכך קיבלתי אימות מוחלט לסיפור.

ביררתי מי היה אותו אדם, והתברר כי

עובר במירון, ושארץ להמתין לו בתחנה שבה האוטובוס עובר. רצתי לתחנה ואני מחכה. למעשה, הנהג של האוטובוס שהיה ערפוש ימ"ש, סירב לעצור בתחנה, והמשיך כשהשטריימל שלי ממשיך להתגלגל איתו לירושלים, ואני יודע שלא הוא זה שבידו לסייע או להפריע, הכל מאתו יתברך! אני מנסה להתקשר לאברך שמצא את השטריימל, ולא מצליח לתפוס אותו. אמרתי לעצמי, לא נורא - העיקר שהשטריימל בידים יהודיות.

אחרי כמה דקות מספרת לי רעייתי שאחותה התקשרה אליה בדרך כשנסענו למירון, ועדכנה אותה ב"חדשות חיוניות" שחמיה וחמותה נוסעים גם הם מירושלים לשבת - למירון. הם מתגוררים ברחוב בר אילן בירושלים. אז הנה יש כבר מחותן שלנו שבדרכו מירושלים לכאן. ניסיתי שוב להתקשר לאברך שמצא את השטריימל, והוא ענה לשיחה ואומר שהוא נוסע לירושלים, ומשם לביתר. שאלתי איפה הוא עוצר בירושלים? הוא עונה לי ברחוב שרי ישראל, שם יש אוטובוס לביתר. לשאלתו - אמרתי לו שאני צריך שזה יגיע ככל הניתן קרוב לאזור בר אילן.

- "איפה כבר אילן?"

בר אילן 25

באמת? הוא אומר בפליאה, איזו השגחה פרטית, הרווחנו פה "סיפור לבטחוני"! ואז הוא מסביר: קוראים לי דרברמדיק, ואני צריך להגיע לשרי ישראל לכיוון ביתר, אלא שנזכרתי עכשיו שאת השטריימל שלי מסרתי לשיפוץ, כך שגם אני זקוק לשטריימל חליפי לשבת. התקשרתי לידיד שלי שגר ברח' בר אילן 25 והוא אמר לי שיש לו שטריימל בשבילי לשבת. אז בשביל השטריימל שלי אני ממילא צריך להגיע לבר אילן 25. וכך היה, הוא הגיע לבר אילן 25 ולקח את השטריימל שלו מבית הידיד, ואת השטריימל שלי השאיר אצל המחזותן שלנו הרב וייספיש שמתגורר באותו בנין, שהביא לי את זה למירון עד לדירה'ה שלי ממש עוד לפני שבת. והכל על מקומו בא בשלום!

למנויים - "מבוע של בבא מתגלגל" - הסיפור המרתק הקודם, מצורף בזה. כתיבה וחתימה טובה.

אך יש לי בשורות טובות!"

נס גלוי - הבדיקות יצאו נקיות לגמרי! כמובן שיש בידנו את כל הניירת המעידה על כך. יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם!

שבנו לחדר במחלקה ואמרנו בשמחה ובהתרגשות רבה "נשמת כל חי" כשהצוות מתעניין ומברר מה התפילה הזו... היא שוחררה לביתנו באותו היום לחיים ולשלום, והודינו לה' הגדול והנורא, עושה נפלאות גדולות לבדו.

הייתי השבוע בקבר רחל, הגיע יהודי ממוצא מזרחי בגיל הגבורות בעל זקן שיבה הדור. הוא ניגש אל הפרוכת שעל המצבה ואמר ברגש רב:

אמא תהיי שמחה. טוב לנו אמא! תודה לך אמא שהתפללת עלינו. טוב לנו ברוך ד', את יכולה כבר לשמוח

יש גם יהודים כאלה... גרסה מיוחדת של "מנעי קולך מבכ"י."

הרב עמרם הירשמן ביתר

השטריימל של בעריש גנזל מהשיך להתגלגל

בגיליון פרשת וישלח פרסמת סיפור נאה על השטריימל שלי וגלגליו. עתה נוסף פרק נוסף לעלילה. ישר כוח על העלונים הנפלאים. אני חושב שאותה הפרה מ"לטובתי נשברה" כבר מזמן שכחה שכואב לה הרגל, ואיש לא מקשיב עוד לגעיות ה"מז" הנואשות שלה... כי הגיליון כל כך התנדרג, ונוספו כמה וכמה חיוקים ודיבורים מבורכים כמו חיוק במעשרות, בחזרת הש"א, ועוד.

נסעתי מבית שמש לרשב"י במירון, וכמנהגי - שכחתי באוטובוס את השטריימל.

התחזקתי שבעזרת השם נמצא את השטריימל, אמרנו כמה פעמים מזמור לתודה, והלכתי לדירה לסדר את הדברים ברוגע. אחרי כמה דקות אני מקבל שיחה מאברך שנוסע מצפת לירושלים, והוא מודיע לי שמצא את השטריימל. ברוך השם, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו. בינתיים השטריימל מתגלגל מבית שמש למירון, ממירון לצפת, ועכשיו מצפת לירושלים...

הוא אמר שהאוטובוס לירושלים

וחזרו למחרת לעירנו בכוחות עצמם. רעייתי השתדלה לחזק את עצמה כל הזמן שהכול לטובה, ושכך הכי טוב עבורנו.

במיון נערכו בדיקות אשר גילו ממצאים מחשידים ומלחיצים מאוד. היא הושארה לאשפוז ולבירור מעמיק - והמתח נמשך בהתאם.

בזמן הזה נכנסתי למעון הקודש של הרבי מורה דרכנו, שאמר שאולי זה "רק וירוס", ובירך: "השם יעזור, ותצאו ידי חובתכם ע"י הפחד" - "מ'זאל אפ קומען מיט שרעק". כמו כן הוא נתן לנו כמה עצות וקבלות לקבל על עצמנו לישועה.

כאן היה לרעייתי ניסיון באמונת חכמים. היא כמובן בטחה בברכה שקיבלנו, אך תהתה בלבה מה הקשר בין ממצאים מחשידים כאלו לבין וירוס? למרות זאת, היא חיזקה את עצמה שוב ושוב במחשבות של אמונת חכמים, ושיננה לעצמה שזה "רק וירוס" בתקווה שיצאנו ידי חובתינו וכפרת עוונותינו ע"י הפחד בלבד.

במקביל היא עשתה השתדלות רוחנית מרובה: כעצות הרבי, היא נתנה צדקה למוסדות שונים, וכן נערכו תפילות וקבלות טובות נוספות לזכותה. כמו כן, היא ציינה קו נפלא לנשים בעניין ברכת "אשר יצר", אשר היא מאזינה לו כבר כשלושה חודשים ובזכותו היא, משפחתנו ורבות ממכרותיה התחזקו בעניין (073-3022499). למפרע התברר שזו היתה הקדמת תרופה למכה. מאז היא הולכת לכל מקום עם ברכון קטן, כדי להשתדל לברך תמיד מתוך הכתב.

ביום חמישי, כ"ג באב, נערכו לה מספר בדיקות כדי לברר לעומק את הממצאים. לפני שנכנסה לבדיקות הללו היא נפגשה עם רופא בכיר שהכין אותה למה שממתין לה... היא ניסתה להציב סימן שאלה על האבחנה, אך הרופא היה מאוד בטוח בעצמו, ולא השאיר כלל מקום לאופציה אחרת, מה שכמובן העצים את תחושת הפחד עוד יותר. היא נטלה עימה את הברכון הקטן - שישמש עבורה כזכות במהלך הבדיקות.

והרופא אמר לה: "אני מאוד מופתע,